

Egyházunk alapja a hitben megélt közösség

Püspöki székfoglaló*

■ KECZKÓ PÁL

„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljetek ahhoz az elhíváshoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeség kötelékével.” (Ef 4,1–3)

Tisztelt Közgyűlés!

Mélységesen megérint engem Pál apostolnak az efezusiakhoz írott levelében megszólaló pásztori intése és a közösségért érzett szent aggodása. E sorokban az apostol különös erővel irányítja figyelmünket az egymás iránt viselt felelősségre, különösen azokban az időkben, amikor Krisztus népe támadások, megpróbáltatások és belső küzdelmek között áll. Világosan élénk tárul, hogy a megmaradás és a helytállás útja nem más, mint a visszatérés az elhívás lelki fundamentumaihoz. A Szentháromság élő és megtartó közösségébe ágyazott istenkapcsolat, a hirdetett ige elsődlegessége, valamint a szentségekkel való hűséges és kegyelemteli élés e szakasz középpontjában áll. Mai szóhasználatával élve azt mondhatjuk: e sorokból a spiritualitás elsőbbsége ragyog fel előttünk, mégpedig nem mint mellékes hangsúly, hanem mint az egyház életének megtartó és megújító forrása. Wolfgang Huber *Hitkérdések protestáns szemmel* című könyvében ezt írja erről: „A spiritualitás ma megjelenő számtalan formája ellenére le kell szögezni, hogy a spiritualitás fogalma keresztény eredetű. A Spiritus Sanctus, azaz a Szentlélek elnevezésből származik. Akinek az érzékelését, gondolkodását és cselkevisését a Szentlélek határozza meg, annak az élete spirituális.” (162–163. o)

Prédikációmiban hitet tettem amellett, hogy egyedül Krisztus kegyelme az, ami megtarthat bennünket. Székfoglalómban arra összpontosítottam, milyen konkrét és gyakorlati következmények fakadnak a számunkra ajándékozott kegyelemből. Püspöki programom végén annak a reménységemnek adtam hangot, hogy környezetünknek nagy szüksége van szolgálatunkra, a vigasztaló és reménységet ébresztő evangéliumra, a Krisztusról szóló örömhírré. Hiszem, hogy Pál apostol szavai ma is aktuálisak: „...a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19) Keresztény közösségeink felbecsülhetetlen értéket hordoznak, még a legkisebbek is, hiszen egy olyan világban vannak jelen, ahol sokan vágnak a figyelmes szóra, az együtt érző odafordulásra és a megtartó kapcsolatokra. Egyházvezetői szemmel különösen is világos, hogy gyülekezeteink és közösségeink élő hálózata

* Elhangzott a Deák téri evangélikus templomban 2026. február 28-án.

nem csupán lelki otthon, hanem a reménység, a szolidaritás és a mentális megerősödés nélkülözhetetlen tere is. „A keresztény hit nem fog eltűnni a jövőben, hanem egy orientálódási lehetőség lesz a sok közül” – írja Wolfgang Huber (28. o.), majd így folytatja: „Egy, a lelki élet felé forduló egyház víziója van előttem, amely azáltal válik vonzóvá, azáltal válik hitelessé, hogy megéli azt, ami a lényege, amit csak és kizárólag ő tud nyújtani a maga környezetének.”¹

Az Efezusi levélhez visszatérve egyértelmű felszólítást kapunk a keresztény közösség működésével kapcsolatban: „...*alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel.*” A szeretet mindenekelőtt döntés; a Krisztussal megélt közösségből fakadó, felelős odafordulás a másik ember felé, akiben testvérünket kell felismernünk. Programom hívó szava ezért a hálózatoság volt: hogy ápoljuk és erősítsük egymással való közösségünket, s megosztott tapasztalatainkat egymás javára még tudatosabban és gyümölcsözőbben használjuk. E kapcsolati és szolgálati lehetőségek megismerését, valamint a bennük rejlő konkrét távlatok feltárását elsődrendű feladataim között tartom számon. Az elkövetkező hónapokban kiemelt hangsúlyt kapnak a személyes találkozások, a közösségek felkeresése és a szolgáltatók meglátogatása. A testvéri odafordulásban és a Krisztusban megélt közösség apostoli szolgálatában magam is elhívásomat ismerem fel: „...*buzdították és erősítették a testvéreket.*” (ApCsel 15,32)

A gyülekezeti életet középpontba helyező, hitben megélt közösséget egyházunk fő alapjának tekintem. „A Magyarországi Evangélikus Egyház egy lelki ajándékok gazdagságával bíró közösség.”² Feladatunk, hogy ezeket Krisztus és a ránk bízottak szolgálatában még jobban, még eredményesebben használjuk. Programomban számos példát hoztam arra, milyen értékes kezdeményezések indultak el felekezetünkben az elmúlt időben. Jó lenne, ha a tenni akarás, a jó célokért vállalt kezdeményező-készség ott lenne bennünk, ha a körülöttünk lévő jó példák másokat is motiválnának. A múlt hétvégén Piliscsabán két lelkes fiatal szervezése nyomán ötven evangélikus egyetemista volt együtt egy lelkigyakorlatos hétvégén az ország megannyi részéből. A kezdeményezés mellé odaállt, és anyagilag is támogatta a programot a Magyarországi Evangélikus Egyház Gyülekezeti és Missziói Osztálya, amiért innen is köszönetet mondok. De hadd hozzam ide az Evangélikus Motorosok példáját. Éppen tíz éve, a néhány fővel indult kezdeményezés mára száz tagot számláló országos hálózattá nőtte ki magát. Természetes része minden találkozásnak a közös áhítat, éneklés, a templomok meglátogatása. Nagy öröm ebben a közösségben jelen lenni, ahol egyházunk megannyi lelkési és nem lelkési szolgálója együtt van. Ez csupán két példa arra, mennyire kívánatos volna, hogy még sok hasonló kezdeményezés szülessék egyházunkban, amelyekben közösségi létünk, együvé tartozásunk és a Krisztusban kapott egység ajándéka kézzelfoghatóvá válik. Mert a keresztény közösség nem pusztán társadalmi hasznosságánál fogva értékes, hanem önmagában is az, mivel Krisztus jelenléte teszi azzá; akár ketten vagy hárman, akár sok százan vagy ezren gyűlünk össze az ő nevében. Egyházunk közössége ezért nem utilitarista mérce szerint mérendő, hanem abból a kegyelmi valóságból érthető meg, hogy Krisztusért és Krisztus köré gyűlünk egybe.

A fiatalok, gyermekek között végzett szolgálat kiemelt szerepét hangsúlyoztam már eddig is lelkészi, esperesi szolgálatomban. A jövő egyházáért, gyülekezeteiért sokat kell imádkozni, de be kell töltenünk azt az Istentől kapott feladatunkat, hogy továbbadjuk a ránk bízott drága kincset. A Sömá hitvalló szavainak szellemében nekünk is szól a megbízás: „*Maradjanak a szívedben azok az igék, ame-*

¹ Keczkó Pál püspöki programjából.

² Uo.

lyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!” (5Móz 6,6–7) Meggyőződésem, hogy a hitoktatás, a konfirmációi és ifjúsági munka egymástól elválaszthatatlan területek. Ha szeretnénk, hogy közösségeinkben legyenek fiatal családok, gyermekek, akkor meg kell találnunk a velük való kapcsolatfelvétel módját, és állhatatosan kell keresnünk azokat a lehetőségeket, amelyekben ők is megtapasztalhatják a Krisztushoz és az ő népéhez való tartozás erejét, örömét. Programomban beszéltem a regionális és országos programok fontosságáról, a konfirmációi ösztöndíj tervéről. Kiemelten fontos stratégiai kérdés felekezetünk jövője szempontjából, hogy ezeken a területeken keressük az új formákat, megszólítva a látóterünkben lévő fiatalokat.

Kihívásokkal teli idő áll előttünk, a minket körülvevő világ vajúadásának vagyunk a tanúi. Nagy szükség van olyan emberekre, akik ilyen nehéz és hitet megpróbáló körülmények között is bizonyt tudnak tenni a szívükben lévő reménységről, békességről, amely Krisztus jelenlétéből fakad.

Mi, evangélikusok a nevünkben hordozzuk a megváltás örömhírét. Bárcsak ez a derű, ez a bizakodó lelkiség határozná meg életünket, az ünnepeinket, de a hétköznapijainkat is! Az a bátorság, mely Jézus azon ígéletén alapul, hogy velünk van minden napon a világ végezetéig. Hiszem, hogy Pál szavain keresztül a mindenható Isten minket is emlékeztet, minket is kér, szívünkre helyezve evangélikus felekezetünk jövőjét: „...*igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.*”

Hivatkozott művek

HUBER, Wolfgang: *Hitkérdések protestáns szemmel*. Ford. Wagner Szilárd. Luther Kiadó, Budapest, 2021.
KECZKÓ Pál: *Püspöki program*. Kézirat. Budapest, 2025.